

10. navadna nedelja B

*Upam v Gospoda, moja duša upa,
čakam na njegovo besedo. (Ps 130,5)*

Prvo berilo

1 Mojzes 3,9-15

Potem ko je Adam jedel od drevesa, ga je Gospod Bog poklical in mu rekel: "Kje si?" Rekel je: "Slišal sem tvoj glas v vrtu, pa sem se zbal, ker sem nag, in sem se skrila." Pa je rekel: "Kdo ti je povedal, da si nag? Si mar jedel z drevesa, s katerega sem ti prepovedal jesti?" Človek je rekel: "Žena, ki si mi jo dala, mi je dala z drevesa, in sem jedel." Gospod Bog je rekel ženi: "Zakaj si to storila?" Žena je odgovorila: "Kača me je zapeljala, in sem jedla." Gospod Bog je rekel kači: "Ker si to storila, bodi prekleta med vso živino in vsemi živalmi polja. Po trebuhu se boš plazila in prah jedla vse dni življenja. Sovrašтво bom naredil med teboj in ženo ter med tvojim zánrodom in njenim zánrodom. On ti bo glavo strl, ti pa boš prežála na njegovo peto."

Drugo berilo

2 Korinčanom 4,13 – 5,1

Bratje in sestre, ker imamo istega duha vere, kakor je pisano: 'Veroval sem, zato sem govóril,' tudi mi verujemo in zato tudi govorimo. Vemo namreč, da bo tisti, ki je obúdil Gospoda Jezusa, tudi nas obúdil z Jezusom in nas hkrati z vami postavil predse. Vse to je namreč zaradi vas, da bi se milost zaradi večje množice pomnožila in s tem obogatila zahvaljevanje v Božjo slavo. Zato ne omagujemo. Nasprotno, čeprav naš zunanji človek razpada, se naš notranji iz dneva v dan obnavlja. Naša trenutna lahka stiska nam namreč pripravlja čez vso mero vzvišeno, večno bogastvo slave, ker se ne oziramo na to, kar se vidi, ampak na to, kar se ne vidi. Kar se namreč vidi, je začasno, kar pa se ne vidi, je večno. Vemo namreč tole: če razpade naša zemeljska hiša, ki je le šotor, imamo v nebesih zgradbo od Boga, hišo, ki je niso naredile roke in je večna.

Evangelij

Marko 3,20-35

Tisti čas je Jezus prišel s svojimi učenci v hišo. Spet se je zbrala množica, tako da še jesti niso utegnili. Ko so njegovi sorodniki to izvedeli, so šli na pot, da bi ga na silo odvedli, kajti govorili so, da ni priseben. Pismouki, ki so prišli iz Jeruzalema, so govorili: "Bélcebub ga je obsédel in s poglavarjem hudih duhov izganja hude duhove." Tedaj jih je poklical k sebi in jim v prispodobah govóril: "Kako more satan izganjati satana? Če je kraljestvo samo proti sebi razdeljeno, takšno kraljestvo ne more obstati. Če je hiša sama proti sebi razdeljena, takšna hiša ne more obstati. Če se torej satan vzdigne sam proti sebi in se razdeli, ne more obstati, ampak je konec z njim. Nihče ne

more vdreti v hišo močnega in mu izropati premoženja, če močnega prej ne zveže; šele tedaj bo izropal njegovo hišo.

Resnično, povem vam: Človeškim sinovom bo vse odpuščeno, grehi in kletve, kolikor jih bodo izrekli. Kdor pa preklinja Svetega Duha, vekomaj ne bo dosegel odpuščanja, ampak ga bo greh večno bremenil." To je povedal, ker so govorili: "Nečisti duh ga je obsedel."

Tedaj so prišli njegova mati in njegovi bratje. Stali so zunaj, poslali ponj in ga poklicali. Okrog njega je sedela množica in so mu rekli: "Glej, tvoja mati, tvoji bratje in tvoje sestre so zunaj in te želijo." Odgovoril jim je: "Kdo je moja mati in kdo so moji bratje?" In ozrl se je po tistih, ki so sedeli okrog njega, in rekel: "Glejte, to so moja mati in moji bratje! Kdor namreč izpolnjuje Božjo voljo, ta je moj brat, sestra in mati."

V razmislek

V današnjem evangeliju se prepletata dve prisposobi z enakim osnovnim sporočilom. Obe omenjeni skupini – Jezusovo sorodstvo kot tudi pismouki – sta imeli Jezusa za neprisebnega. Prvi – sorodniki so šli na pot, da bi svojega izgubljenega člana družine ponovno pripeljali pod svoje okrilje, preden le-ta vzbudi še več pozornosti. Neprijetna reč, ko hodi po deželi, uči kot Rabi, se sprašuje o tradiciji, zakonih in njihovih predstavnikih – ne da bi kadarkoli pridobil uradno izobrazbo za vse to. Vse to jih straši. Lahko vidimo, kam to vodi: že je na poti druga skupina, skupina jeruzalemskih pismoukov, vplivnih teologov tistega časa in varuhov čistosti verskega nauka. Imeli so ga za obsedenega in povezanega s hudičem, in so hoteli preprečiti, da nahujška ljudi s svojimi dejanji in besedami ter jih s tem odvrne od vere, ki je po njihovem edina pravilna.

V nasprotju s tem srečamo resnično neprisebnega Jezusa, vendar drugače neprisebnega, kot misli družina in pismouki. Jezusa, ki spre-obrača in vrača na pravo pot. Jezusa, ki tako spreobrača odnose, dejanja in besede, da postane človek ponovno središče pozornosti in ne pravilniki ali črke zakona. Jezusa, ki ponovno vrača merila in pravila, ki so tekom časa izgubila pomen, tja, kjer služijo v blagor ljudi in ne zgolj človeku. Obe skupini, ki očitata Jezusu, da ni priseben, imata morda različne motive za to, vendar se dejansko obe ne moreta sprijazniti z Jezusovo "neprisebnostjo", ki obrača na glavo njihove utečene poti in način mišljenja.

In mi? Dovolimo, da nas danes Jezus presune, spre-obrne? Si dovolimo, da nas sprovcira (v izvornem pomenu besede "pro-vocare" – poklicati)? Si dovolimo, da smo pro-vocirani, poklicani iz naših utečenih poti in načina mišljenja? Ali sploh opazimo, kje nam te utečene poti zapirajo pogled na Boga in Njegovo voljo za naše življenje? Kje so nam v napoto naši zastareli miselni vzorci v živem odnosu med Bogom/Jezusom in nami in kje ga ovirajo? Si upamo, "za voljo Božjega kraljestva" spraviti v konflikt z našo okolico – ne zaradi provokacije same, temveč v korist Božje volje? Kdor se dandanes poskuša usmeriti na Jezusa in skuša živeti iz njegovega duha, kdor ni odvisen od mnenja drugih, si upa provocirati v služenju višji resnici, si pridobi po vsej verjetnosti s strani ljudi iz svoje okolice podoben odklonilni odnos kot on. Odklonilni odnos lahko zaobjema vse od posmeha, norčevanja pa vse do besa in agresije.

Tako moramo tudi mi živeti s tem, da bomo skoraj povsod povzročili zgražanje, kjer se zoperstavimo mainstreamu in mislimo ter delamo drugače – povsod kjer se dominantno mnenje in javni glas ne strinja s krščanskim prepričanjem. Kdor poizkuša gledati na svet z ljubečim Božjim pogledom in se v skladu s tem obnašati do ljudi, temu zelo pogosto ne bo prihranjeno, da bi ga ne bi imeli za neprisebnega, morda celo znoraj lastne družine. Zato pa postanemo tudi del nove družine, del "pravih" Jezusovih sorodnikov, katerih bistveni cilj je prinašati v svet sporočilo brezpogojne Božje ljubezni do ljudi in dovoliti, da postanemo poosebljena ljubezen. Saj kaj drugega tudi ni bila Jezusova želja.